

عنوان مقاله:

رعایت قلمروی بیماران در اتاق عمل راهی برای دستیابی به بهداشت روان

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های نوین در روانشناسی، مشاوره و علوم تربیتی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 4

نویسندگان:

نسرین گله دار- / اعضاء هیات علمی دانشگاه علوم پزشکی لرستان دانشکده پیراپزشکی

ثریا ماسوری - اعضاء هیات علمی دانشگاه علوم پزشکی لرستان دانشکده پیراپزشکی

طاہره جوادی - اعضاء هیات علمی دانشگاه علوم پزشکی لرستان دانشکده پیراپزشکی

خلاصه مقاله:

تحقیق درباره قلمروگرایی حیوانات از قرن هجدهم آغاز شد (2). قلمروگرایی یک نیاز انسانی است. نیاز به خلوت در زندگی روزمره به دفعات رخ می دهد مثل بستن درب اتاق و... (4). اسکات ولایمن قلمروانسانی را به محدوده روانی، جسمی، عمومی و خانه طبقه بندی میکنند (10) از نظر حال در اقدامات درمانی بایستی فواصل رعایت شوند. کم یا زیاد شدن فواصل سبب اغتشاش در فرایند ارتباط با بیمار می گردد (5). قلمروانسانی در طی بستری شدن و رفتن به اتاق عمل به کرات مورد تهاجم قرار می گیرد (3). بسیاری از اعمالی که برای کادر درمانی بصورت عادات برای بیمار تازگی داشته و ممکن است اختلالات جدی روحی را ایجاد نماید باید پزشک با اطلاع از جو فرهنگی جامعه خود و آشنایی به اعتقادات مردم جامعه خود آداب ورود به این قلمرو را بشناسد (6). نیون و رابینسون معتقدند جهت کاهش اضطراب بیمار باید حتی المقدور محیط بیمارستان را به محیط منزل نزدیک کرد (7) توجه و اجرای خلوت بیماران باید براساس حیطه روانشناسی و اجتماعی فرد بوده و شرایط نژادی، شخصیت و سایر فاکتور های اخلاقی فرد را می طلبد (8). ای آتی شاک و چسنو کو- پی آی در اجرای فعالیتهای پزشکی در سیستم درمانی بایستی در حفظ قلمرو فرد سعی شود

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/622810>

